

Sprotni

A téli szünet előtti utolsó munkanap vége megváltás volt Andrea számára. Friss doktoranduszként a hallgatók, a rengeteg értelmetlen papírmunka és a disszertációja elszívták minden energiáját. Erre rátett egy lapáttal az istenverte maszk, amit egész nap viselnie kellett, mert átállni a digitális oktatásra luxus. Ráadásul párjával, Marcival, aki maga is doktorandusz volt, minden apró marhaságon összevesztek. De úgy gondolta, ez a mai naptól megváltozik: a téli szünet beköszöntével kaptak egy lélegzetvételnyi szünetet, hogy a kapcsolatuk rendbetételére koncentrálhassanak. Elhatározta, hogy nem fog veszekedni, nem hagyja, hogy bármi is felbosszantassa és egyetlen becsmérő szó sem fogja elhagyni a száját.

Egy hideg, téli fuvallat végigsimította az arcát, mire megszorította a lépteit. Meghúzta a nyakában a meleg, türkiz gyapjúsálat, megigazította a zöld, kiskutyás maszkját, majd kezét a fekete szövetkabátja zsebébe csúsztatta.

Léptei visszhangzottak a betondzsungelben: ezek a mellékutcák a forgalmas időpontokban is néptelennek tünnek, hát még a kijárási tilalom előtt tizenöt perccel. Maga elé képzelt egy bögre gőzölgő teát és az imádott, zöld plüsskanapéját. Elgondolkodott, hogy elővegye az okostelefonját, és írjon Marcinak, forraljon vizet, de a lefagyott kezeivel túl nagy árat fizetne érte. Úgyis két saroknyira volt már otthonról.

Csak ebben a nyomorult túsarkú cipőben ne fájtna így a bokája. Rohadt ingyenes parkolás, gondolta, mert azóta nem tudta hova letenni az autóját, ezért inkább el sem indult vele, ráadásul a tömegközlekedés is olyan használhatatlanná vált a megszorított dugók miatt, hogy gyalogolni is gyorsabb volt. De nem, nem szabadott felbosszantania magát: ma kedvesnek és kiegyensúlyozottnak kellett lennie. Nem szabad veszekedni, nem szabad veszekedni, mantrázta magában.

Megkönnyebbülten sóhajtott, amint a bérházukhoz ért. Kihúzta a zsebéből lefagyott ujjait, begépelte a jelszót a kódpanelbe, mire az ajtó felzúmmögött. A vállával benyomta a nehéz fémkaput, a kezét visszarejtette a zsebébe. Egy pillanatig elmélázott a rozoga lift előtt, hogy beszáll, de aztán megrázta a fejét, és elindult felfelé a lépcsőn. Azóta nem akarta használni azt a vacakot, amióta az egyetemen két tanára beszorult a liftbe, majd fél óra várakozás után ugyan megérkeztek a karbantartók, de végül nekik, hallgatóknak felváltva kellett kézi erővel felhúzni őket.

A lépcsőbe legalább nem tudok beszorulni - gondolta magában, ráadásul így ledolgozhatta a felesleges kalóriákat. Reggel óta büntudata volt a két tábla csoki, a három fánk és két zacskó chips miatt, amit idegességében megevett.

De most nem lehetett ideges.

A harmadik emeletre érve fújtatott: alig várta, hogy levegye a nyomorult maszkot. Ugyan tudta, hogy senkivel nem fog találkozni, kötelességtudatból nem akarta

levenni, amíg nem lépte át otthonának küszöbét: felelősségvállalás is van a világon címszóval. A hófehér műanyag ajtó előtt megállt egy pillanatra: nem fog veszekedni, nem dühítheti fel semmi. Csak bemegy, mosolyog, csinál egy teát, felmelegszik, és csupa-csupa kedves dolgot fog mondani.

Lenyomta a kilincset és belépett. A lakásban körbeölelte a meleg: ez már önmagában elég volt arra, hogy elmosolyodjon. Gyorsan lekapta magáról a hideg ruhákat: a kabátját az előszoba bal oldalán lévő fogasra akasztotta a sállal együtt, a maszkot a cipőtartó tetejére tette. A legnagyobb megkönnyebbülést mégis a cipő levétele jelentette.

– Végre – csúszott ki a száján, ahogy a sarokba dobta a gyűlölt lábbelit. – Megjöttem, szívem – kiáltotta el magát, miközben felrakta a táskáját a fogasra.

– Örülök! – hallatszott a nappaliból egy mély férfihang.

Andrea felvette a puha, meleg mamuszát, ami a cipősszekrény mellett várta, majd elindult a nappali irányába. Szája mosolyra húzódott: végre hazaért, jönnek az ünnepek, a nyugalom, az otthon melege, a pihenés. Megkönnyebbülten sóhajtott, és beletúrt hosszú, vörös, göndör hajába.

– Úgy örülök, hogy hazaértem! – mondta, amint belépett a nappaliba.

Marci a szoba jobboldali sarkában lévő asztalnál ült a klaviatúrája fölé görnyedve: biztos még mindig a dolgozatával foglalkozik, gondolta. A dupla monitor pont eltakarta a férfi arcát, így nem tudta leolvasni róla, milyen hangulatban van.

Balra fordult: szinte hívogatta a kedvenc plüssfotele. Tett felé egy vágyakozó lépést, a teát el is felejtette felrakni. Ekkor egy furcsa szag csapta meg az orrát. Beleszimatolt a levegőbe; keze ökölbe szorult, ajkát összeszorította, arca elvörösödött a dühtől. Annyiszor, de annyszor megbeszéltek már, annyszor kérte, könyörgött, sírt, üvöltött, mindent csinált, hogy Marci ne egye azt az istenverte, nyomorult sprotnit a nappaliban, és már megint cseszett rá.

– Ennyit ér a kérésem? – sziszegte a férfi felé fordulva, de Marci meg sem mozdult.

– Most komolyan? Figyelsz te rám? Mi az isten megtermett tőkéért eszed megint itt azt a szart? – kiabálta, mire a nagydarab férfi átnézett a monitorok fölé.

– Bocs, éhes voltam – pislogott értetlenül, majd karba tette a kezét.

– És a konyha minek van? Dísznek? Miért nem tudsz ott enni?

– Nyugodj már meg, ez csak egy hal – fogott meg egy sprotnit a farkánál fogva Marci, és meglengette Andrea előtt.

– Csak egy hal? – kiáltott fel Andrea, és a csípőjére tette a kezét. – Hatmilliószor kértem tőled, hogy ne itt edd, de te megint tojtál a fejemre!

– Ez csak egy hal! – emelte fel a hangját a férfi.

– De gyűlölöm a szagát! Tudod jól! Te érdektelen, tohonya barom!

Marci összeszorította a száját, majd csak megvonta a vállát és visszagörnyedt a gép elé.

– Gratulálok, már megint ezt csinálod! Elegendem van belőled! Semmi más nem érdekel téged, csak hogy neked legyen kényelmes és...

Andrea nem tudta befejezni a mondatot: egy apró, sikamlós hal csapódott az ar-

cának. Ezen annyira meglepődött, hogy másodpercekig nem tudott megszólalni. A masszív halszag befészkelte magát az orrába, a hallé irritálóan csorgott az arcáról. – Te mi az istent... – kezdte újból, mire Marci felállt, belemarkolt a konzervbe, és újabb halakat dobált Andreára. – Nesze neked halszag, szagold! – kiáltotta Marci, majd egy újabb sprotniért nyúlt.

Andrea kitért a következő dobás elől, és reflexszerűen megragadta a kanapén lévő párnát, és a férfi arcának dobta. Telitalálat! - gondolta büszkén, ahogy nézte a férfi elkerekedett, zöld szemét. Nem volt sok ideje az öröködni, a következő sprotni a fülét súrolta. Marci kilépett az asztal mögül, a kezébe vette a konzervet, és gyorstüzelésbe kezdett, mire Andrea a párnát az arca elé emelve elindult a férfi felé. – Majd adok én neked szagot! – kiáltotta, majd a párnát teljes erőből a férfinhoz vágta. – Meg sprotnit! – azzal lehajolt, hogy felkapja az egyik felé dobott halat, majd kihasználva Marci meglepettségét, a férfi mögé került, és belenyomta a dús, fekete hajába. – Nesze neked, te hülye!

– Te nem vagy normális – jelentette ki Marci, miközben Andrea felé fordult, és bár a sprotni elfogyott, a konzervdobozban maradt levet mind a nő fejére öntötte.

Andrea szeme elkerekedett a döbbenettől, és lefagyott. Kirázta a hideg, ahogy a hallé lecsorgott a haján, végigfolyt az arcán, majd le a nyakán és a beitta magát a ruhájába. Kikerülte a férfit, és fáradtan a fotelra rogyott. Hát, ezt sikerült jól elrontaniuk, gondolta magában csalódottan, és a tenyerébe temette a kezét. Nem így tervezte az estét, hogy megint összevesznek. Ráadásul a nappali is halléban úszott...

Marci egy ideig tanácstalanul toporgott, majd leült a nő mellé, és átkarolta. – Sajnálom. Hülye voltam – nyögte, és megpuszilta Andrea csatagos hajját. – Mondj valamit... kérlek.

Percekig némán ültek egymás mellett, és fogták egymás kezét. Andrea nem tudta, mit mondhatna: egyszerre szeretett volna sírni és nevetni. Nem így akarta... aztán mélyet sóhajtván a férfi felé fordult.

– Halszag van...

Schwarz Volker:
VÍZ ÉS FÖLD KÖZÖTT